

Минка, то вече остави я, отъ надуване, отъ приструване, незнае какъ да се кълчи и безсрамно да се оглѣдва на около си, за да види да ли сички я глѣдатъ за дѣто има любовникъ гражданинъ. А градскитѣ хайти, не ли е да си прѣкарватъ врѣмето, и кога иджтъ у Минкини по-голѣмъ икрамъ да имъ правятъ, то единъ се пуца, други се улавя до нея да играе, и тя тропа, кукушини се, гордѣи се че има многома да я любятъ.

Нагостенитѣ добрѣ и напитки до прениване момци у Минкини, наиграятъ се, натропатъ се, и ето ти ги че се оттеглили на страна и захващатъ да се подбиватъ:

— Ама че дѣбела работа бей, то сѣкашъ че е биволица.

— Пѣкъ рѣцѣтъ ъ, като че сж пила, нритрихъ ми рѣката, като се държахъ до нея на хорото.

— Ами краката ъ, сѣкашъ че сж мечешки.

И Минка си отива весело у дома си, приказва съ дружкитѣ си за градскитѣ момци, пита ги, кой е похубавъ че него да била зела; лѣга си и сънува...

Клѣта Минка намомува се баримъ на бащинъ гърбъ. До бащината си смъртъ тя си бѣше се мома, и мома втасала и превтасала. Баща ъ умрѣ отиде, тя пакъ сѣ мома, сѣ съ градски момци бълнува.

VII.

Сиромашки клѣтви.

Но божиатъ праведенъ гнѣвъ, неговото праведно наказание, се неизсипа само надъ чорбаджи Батана. Нека видимъ сега що стана и съ неговото призрѣно отъ хората исчадие.

Освѣнъ синътъ и дѣщерята, Батанъ имаше и двама